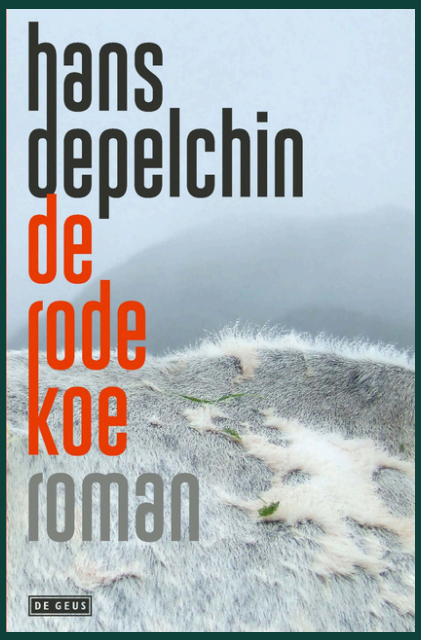

Hans Depelchin over ‘De rode koe’

© Charlie De Keersmaecker

Hoe is het idee voor dit boek ontstaan?

Ik liep in Gent voorbij het rendez-voushotel Petit Ami - dat nu niet meer bestaat - en begon korte verhalen te schrijven die zich afspeelden in de kamers daar. Eén personage bleef bij me: Jeremy, een jongen van een jaar of zeven, die in het hotel opgroeit bij zijn grootouders. Tijdens een schrijfresidentie in Berlijn bleek Jeremy nog altijd op mijn schouders te zitten. Daar barstte het verhaal uit zijn voegen, en vervolgens kwamen ook Noorwegen en uiteindelijk Italië in het vizier.

Hoe lang heb je aan dit boek gewerkt, en hoe zag dat proces eruit?

De eerste stukken tekst over het hotel ontstonden al in 2021. Op dat moment was ik bezig aan een ander boek, dat de opvolger zou worden van mijn debuut ‘Weekdier’. Eerst kwam er zelfs nog een dichtbundel uit in 2022 (een paar maanden nadat ik in Berlijn was). Het verhaal van ‘De rode koe’ groeide echt in de marge, alsof het zich opdrong maar ik nog niet durfde te kijken. Het boek is gepubliceerd in maart 2025, dus je zou kunnen zeggen dat het hele proces zo'n vier jaar heeft geduurd.

Welke rol speelt research in jouw schrijfproces?

Research speelt een steeds grotere rol. Hoe meer ik schrijf, hoe belangrijker ik het vind om me op voorhand goed in te lezen. Er komt ook steeds vaker een historische laag in mijn boeken terecht, en ook al is het fictie: je wilt de geschiedenis zo juist mogelijk weergeven - of toch de chronologie ervan. Sferen en personages kunnen naar mijn gevoel altijd worden aangedikt in functie van het verhaal. Voor mijn volgende boek, dat zich situeert in het fin-de-siècle, is dat nog harder nodig.

Wat hoop je dat lezers meenemen uit dit verhaal?

Ik hoop vooral dat de lezers worden meegesleept door de hoofdpersonages Jeremy en Diane, en moeite willen doen om de mysteries in het boek te ontrafelen. Ook zou het fijn zijn dat de lezers inzicht krijgen in de uiteenlopende denkbeelden van de verschillende personages, en zich een beeld kunnen vormen van bepaalde politieke stromingen en hun plaats in de geschiedenis.

Welke thema's wilde je met je boek aankaarten?

Er komen verschillende thema's aan bod: opgroeien, ouderschap, liefde en seksualiteit, politiek en geschiedenis.

Hoe kies je de toon en stijl van je verhaal?

De toon en de stijl zijn afhankelijk van het vertelperspectief. Zodra iemand anders aan het woord is, moet je dat ook voelen in de tekst. Sowieso ben ik iemand die erg stilistisch schrijft, omdat ik ervan overtuigd ben dat élk boek ook over de taal zelf gaat.

Welke boeken of auteurs hebben jou beïnvloed bij het schrijven van dit werk?

Ik ben enorm fan van auteurs die een groots opgezet verhaal durven te vertellen, die ambitie tonen, en die het de lezer ook niet altijd gemakkelijk willen maken. Ik hou ervan wanneer een schrijver mij niet onderschat en een engagement van mij verwacht. Zo probeer ik zelf ook te schrijven. Dan denk ik bijvoorbeeld aan Harry Mulisch in ons taalgebied, of Anjet Daanje. Internationale schrijvers die in dat rijtje passen – en die ook magische elementen niet schuwen – zijn Salman Rushdie en Olga Togarczuk.

Zijn er persoonlijke ervaringen die in het boek zijn geslopen?

Zeker. De relatie tussen de ouders van Jeremy is helemaal doorspekt met eigen vragen en ervaringen op het vlak van de liefde. Maar ook de vraag of en wanneer iemand beslist om zich voort te planten, is in het boek heel aanwezig. Daar hebben Jeremy's ouders veel gesprekken over, en hun ideeën veranderen ook voortdurend.

Ook mijn worsteling met de geopolitieke situatie, de onmacht die veel burgers voelen om bepaalde tendenzen te keren, om een verschil te maken, zijn in de

onderstroom van het boek merkbaar. Ook mij is verteld dat ik uitzonderlijk ben, dat alles mogelijk is, zolang je maar werkt en je best doet. Maar misschien zorgt dat idee van 'uniciteit' net voor de creatie van tirannen die alleen maar uit zijn op persoonlijk gewin?

Gebruik je muziek, beeld of andere kunstvormen als inspiratie?

Er zitten wel wat referenties aan films en series in ‘De rode koe’, o.a. naar ‘Twin Peaks’, net als verwijzingen naar de beeldende kunsten. De titel zelf is al een knipoog naar een schilderij van Jean Dubuffet uit 1943 - niet toevallig een werk dat tot stand kwam in volle Tweede Wereldoorlog.

Zijn er passages die volgens jou in het bijzonder voor jongeren interessant zijn?

Sommige hoofdstukken zijn fragmenten uit de notities van Fjorgyn. Zij is de dochter van Diane, de detective die de ongure zaakjes in het hotel komt onderzoeken, en ze wordt verliefd op Jeremy — die volgens haar moeder iets met die ongure zaakjes te maken heeft. Fjorgyns taal is een mix tussen proza en poëzie, wat voor jonge lezers misschien verfrissend kan zijn.

Is er nog iets anders dat je graag vertelt over het boek?

Ik denk dat het leuk kan zijn voor jonge lezers om te voelen hoe research en reizen uiteindelijk in een nieuwe vorm worden gegoten en in het boek terechtkomen. Hoe mijn wandeling door een Noorse weide bijvoorbeeld vertaald wordt naar de wandeling van een hoofdpersonage door een Noorse weide. Hoe inspiratie - zowel uit boeken, kunsten, mijn eigen leven, als uit reizen - zich ontwikkelt op het papier.

Lees meer over Hans Depelchin en zijn werk

- Recensie: Hans Depelchin — De rode koe - Tzum
- Hans Depelchin trekt je met grote intensiteit de roezige wereld van zijn tweede roman in — de lage landen
- Wat rest, is rook. Over 'De rode koe' van Hans Depelchin — DW B
- Hans Depelchin schrijft een fascinerende roman over extreme seksuele fantasieën en extremistische ideologieën — De Standaard (achter betaalmuur)
- Darkrooms en extremisten: Hans Depelchin schrijft geen proza voor erwtentellers — De Morgen (achter betaalmuur)
- Woest en eigenzinnig, maar al te ondoorgrondelijk proza — NRC (achter betaalmuur)
- Recensie: ‘De rode koe’, de overvolle tweede roman van de Vlaming Hans Depelchin, is een literair waagstuk — Het Parool (achter betaalmuur)
- De website van Hans Depelchin